

Georg den 3die skrev altsaa til Lord Temple et Brev, hvori han sagde, at den, som stemte for Lovforslaget, ikke alene ikke kunde være hans Ven, men maatte være hans Fjende, og desfor disse Ord ikke vare stærke nok, maatte Lord Temple bruge dem endnu stærkere. Denne Skrivelse viste Lord Temple til flere Medlemmer af Overhuset og bevægede dem derved til at stemme, som Kongen vilde. Da der saaledes var udvøjet Indflydelse paa Overhusets Afstemning, og dette efter Underhusets Mening var en Krænkelse af den konstitutionelle Forsfatning, var der et Underhusmedlem, Mr. Baker, som foreslog en Resolution, hvori det udtaltes, at det at inddrage Kongens virkelige eller foregivne Mening i Parlamentets Ordskifter var en stor Forbrydelse, i Stand til at fæde Kongens Vre, ryste Parlamentets Hovedgrundsaetninger og omslyrte Landets Forsfatning. Kun en af disse Sider er fremdragen i Dag, nemlig at et saadant Skridt er i Stand til at fæde Kongens Vre, men det forekommer mig nok saa vigtigt at fremdrage de andre Sider af Sagen, nemlig, at vi ikke noget Dieblit ere sikrede for, at der ikke sker yderligere Skridt, hvorved den konstitutionelle Forsfatning skades. Under Forhandlingen om Sagen i Underhuset blev det udtalt af Lord Maitland, at nu skulde det rimeligvis afgjøres, om Landet for Fremtiden skulde regieres af en offentlig og ansvarlig Regjering eller af en hemmelig Kabaleregjering, som Ingen kjendte, som Ingen kunde finde, og som Ingen kunde sætte under Anklage, naar den krænkede Rettigheder. Det var det ene Tilfælde, som altsaa ikke forekommer mig at være til nogen Oplysning, naar det gjælder om at forsvare det Skridt, der nu er fæet fra den høie Regjerings Side. Den anden Skrivelse, som er anført, er en, som Georg den 3die skrev til sin Minister William Pitt, og hvori Underhusets Medlemmer omtales paa en meget ufordelagtig Maade; men jeg tror ikke, at det kan paavises, at den engelske Minister har støttet sig til Kongens private Skrivelse overfor Folket eller dets Repræsentanter. Jeg har spildt mange Timer for at søge efter, om saadanne Parlamentsforhandlinger kunde findes, men det har ikke været mig muligt, saa at der heller ikke her findes noget Præcedens for den foreliggende Sag. Saa er der endelig, hvad der skete i det engelske Parlament i 1832, da Reformbilleden skulde drives igjennem. Kong Wilhelm den 4de udsædte da ganske vist en Privat skrivelse, men det var ikke en Skrivelse, der blev udsærdiget til Ministeren, som denne skulde kundgjøre og bringe videre, men det var en Skrivelse, som en Privatsekretær af Kongen fik Ordre til at meddele de Medlemmer af Overhuset, som ikke vilde høre sig i den Retning, som Kongen ønskede. Endelig er der fremdraget et Tilfælde, som maasse skulde være det, der lignede det foreliggende mest, nemlig først en

Rapport til Kongen, dernæst en kongelig Beslutning om at slutte en Rigsdags Forhandlinger, og endelig en privat Skrivelse fra Kongen, som blev offentliggjort. Dette Tilfælde, der synes at ligne det foreliggende mest, hændte i Belgien i 1857. Der var en stærk Kamp mellem 2 Partier, det liberale og det klerikale. Ministeriet var klerikalt og støttede sig til et Flertal i det andet Kammer, Repræsentantkammeret, da den saakaldte „Klosterlov“ var for; men Folket var af en anden Mening, og det var vitterligt, at der fandt en meget stærk Gjæring Sted i Sindene. Nu fandt selve Ministeriet, at det kunde være godt, om denne Gjæring kom ud af Sindene, og det mente, at det kunde ske derved, at Rigsdagens Møder bleve sluttede. Da var det, at Ministeriet den 12te Juni 1857 skrev en saadan Rapport til Kongen, hvor det bad Kongen om at slutte den belgiske Rigsdags Møder. Kongen fulgte sit Ministeriums Raad, og samtidig dermed skrev Kong Leopold af Belgien et Brev til sin Indenrigsminister. Den næste Dag fandt man i den belgiske Monitor, som er den officielle Tidende, kundgjort baade Ministeriets Rapport og den kongelige Befaling, hvorved Rigsdagen blev sluttet, og saa fandt man ogsaa Kongens Skrivelse kundgjort, men — vel at mærke — i den ikke-officielle Del af Monitøren og det er det, som det kommer an paa. Dette lille Ord „ikke“ maa ikke overses. Havde det ikke været, saa kunde Ministeriet have vist hen paa et Tilfælde fra Udlandet og netop fra et af de mest konstitutionelle og parlamentariske Lande, hvor der var fæet noget lignende. Men det maa ikke overses, at Kundgjørelsen skete i den ikke-officielle Del af Monitøren. Følgen deraf var, at Ministeriet ikke var ansvarligt for, at Kong Leopolds Haandskrivelse blev kundgjort. Hvem der var den Ansvarlige, om det var Kongen selv eller Andre, der havde ladet den indføre, er her ligegyldigt. I Dvrigt var denne Skrivelse saaledes, at det deraf fremlyser, hvor konstitutionel, ja hvor parlamentarisk den belgiske Stats Regjering er; thi Kongen udtaler selv, at Kammerets — det er Repræsentantkammerets Flertals — Ønsker vare og burde være hans Vejledning, og efter at Kammerets Møder vare sluttede, gif Ministeriet ikke strax af, da det jo var i Overensstemmelse med det andet Kammer, men senere hen i Efteraaret, da Kommunalvalgene havde fundet Sted, og det viste sig, at Ministeriet ikke var i Overensstemmelse med Folket, saa traadte Ministeriet af, og det nye Ministerium, der ikke var i Overensstemmelse med det andet Kammer, lod dette opløse. Der blev udsærdiget nye Valg, og ved denne Leilighed viste det sig, at Kammeret ogsaa kom i Overensstemmelse med det nye Ministerium; thi tidligere var der 45 Liberale og 63 Klerikale, men nu kom der 70 Liberale og 38 Klerikale. — Jeg tror, at man skal have Banfæstighed ved at paavise, at noget Tilsvarende er fore-